

fremhævet, har jeg selv bemærket, at Regjeringen lagde mindre Vægt paa dem. Iøvrigt, jeg gjentager det, der kan være forskjelligte Mening; Regjeringen er belavet paa at imødesee Rigsdagens Beslutning, men Regjeringen holder fast ved den Anskuelse, at den har handlet rigtigt i dette Tilfælde, og Regjeringen er sig bevidst, at den ikke har handlet af „utidig Raaskhed“ eller med „Letsind“; det er ikke en Handling, som skyldes en enkelt Ministers eller enkelte Ministers pludselig tagne Beslutninger; det er en Sag, som har været Gjensstand for en moden Overveelse, og hvorved Regjeringen har havt meget væsentlige Betænkkeligheder, inden den gik ind derpaa (Hør!). En saadan Foranstaltning kan man vel finde mindre rigtig, men man er ikke berettiget til at betegne den ved Udtryk, som om den skulde være fremkommen af Letsind og utidig Raaskhed (Hør!); endnu mindre troer jeg, at de Argumenter, som jeg har tilladt mig paa Regjeringens Vegne at fremføre, fortjene at betegnes med Ordet „Paaskud“. Det Argument, jeg har anført om Forholdene og Stemningen i Slesvig, er intet Paaskud, det er en Virkelighed; jeg drifter mig til at paakalde enhver Mand's Vidnesbyrd herom, som kjender Forholdene nøie; det er en Virkelighed, at Stemningen i Slesvig vilde have været meget betænkkelig, naar Portconsumtionen ikke her samtidigt var bleven ophævet. Den ærede Taler syntes ogsaa at mene, at den hele Sag kunde være bragt i Orden, uden at man behøvede at gribe til provisoriske Foranstaltninger, naar Sagen i betimelig Tid var kommen frem paa forrige Rigsdag, eller Forslag til en Indkomsskat var gjort. — Jeg vil gjerne indrømme den ærede Taler, at, naar Regjeringen var, foruden de mange andre Forordringer, som stilles til den, endvidere begavet med den Egenskab, at have absolut Forudseenhed, saa havde Regjeringen maaffet ogsaa, trods al det Arbejde, som har hvilet paa den ved den forrige Rigsdag, og trods de mange Arbejder, som ogsaa Rigsdagen har været nødsaget til at deeltage i, kunnet bringe denne Sag til Afgjørelse, for at den kunde være moden for den Eventualitet, som indtraadte efter Slaget ved Idsted; men jeg troer,

at, naar man vil være nogenlunde billig mod Regjeringen og ikke forlange formeget af den, saa maa man finde det tilgiveligt, at Regjeringen ikke, da den sidste Rigsdag var samlet, kunde forudsee, at Begivenhederne skulde stille sig saaledes, som de havde gjort. Med Hensyn til det Spørgsmaal, om Forslaget om en Indkomsskat ikke allerede kunde have været foreslagt den forrige Rigsdag, maa jeg bemærke, at det vilde have været umuligt. Hverken vilde jeg selv eller de Mænd, som jeg kunde have havt til Raadighed, have været istand til dengang at fremme Sagen saaledes. Nu ere derimod de fornødne Forarbejder gjort, og Forslaget skal blive fremlagt, det vil da vise sig, hvorvidt man har været heldig med Arbejdet; men jeg troer forud at turde forvisse om, at Arbejdet ikke bliver fremlagt paa Skrymt; jeg troer derfor ikke, at den ærede Taler er berettiget til, ligesom at opfordre Finantsministeren til at mene det ærligt med Indkomsskatten, og at stole paa, at den virkelig skal kunne blive til Noget. Jeg har saa god Tillid til Indkomsskatten som Noget, og jeg haaber, hvis det skulde falde i min Lod længe at være Finantsminister, at skulle vise, at jeg ogsaa har Kraft og Mod til at sætte Indkomsskatten igjennem trods alle Vanstigeligheder, men jeg gjør mig ingen sangviniske Forhaabninger om Indkomsskatten; jeg veed, hvilke Vanstigeligheder der er forbundet med Udarbejdelsen af Loven og med Gjennemførelsen af den, og netop derfor er det, at jeg ikke strax tør stole paa denne Skat eller, fordi en Lov derom er given, troe, at den skulde være et Arcanum, som man kunde anvende imod alle Skatteirregulariteter, som man kunde ønske udjevned.

Hvad Sagen i sin Almindelighed angaaer, saa har navnlig den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 4de District (Rothe) stillet denne Sag paa et Standpunkt, som jeg, uagtet det er afvigende fra mit, i det Hele maa erkjende for at være det rette. Jeg kan ikke være enig med den ærede Taler eller med flere andre Talere, som have den Anskuelse, at Kjøbenhavns Consumtionsvæsen burde, naar de finantsielle Forhold ikke vare saa paatrængende som de i Dieblirket ere, ophæves. Denne Anskuelse har jeg ikke. Jeg veed meget vel, at Indførsels-